

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2221/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранке Дражић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене „АИК Банке“ А.Д. из ..., чији је пуномоћник Маријана Ковачевић, адвокат из ... ради утврђења делимичне ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1794/19 од 10.12.2019. године, у седници одржаној 04.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1794/19 од 10.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1794/19 од 10.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1266/18 од 14.05.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је ништава одредба Уговора члана 5 тачка 1 подтачка 1 Уговора о кредиту број Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 10.900,00 динара са законском затезном каматом од 21.12.2018. године, до исплате. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 48.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1749/19 од 10.12.2019. године, првим ставом изреке, жалба тужиоца је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезана тужена да тужиоцу поред износа од 48.300,00 динара исплати и износ од још 9.300,000 динара, под условима и на начин као у првостепеној одлуци, док је у преосталом побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима поступка, првостепена пресуда потврђена, а жалбе тужиоца и тужене одбијене. Другим ставом изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене банке да од тужиоца као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита у фиксном износу од 10.900,00 динара једнократно (2,00% вредности кредита) у односу на укупан износ одобреног кредита и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ који му је по овом основу, одмах по исплати средстава кредита наплатила, са законском затезном каматом од дана стицања без основа до исплате, јер тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева у висини од 10.900,00 динара (2,00% од износа одобреног кредита) који су тужиоцу наплаћени.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 07.08.2018. године, а вредност предмета спора означен је у овој парници износ од 10.900,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић